

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 6778

гр. С, 13.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 59 СЪСТАВ, в закрито заседание на
тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: СТАНИМИР Н. ЙОРДАНОВ
КЮЛЕРОВ

като разгледа докладваното от СТАНИМИР Н. ЙОРДАНОВ КЮЛЕРОВ
Гражданско дело № 20231110120071 по описа за 2023 година

**Производството е по чл. 124, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 130 от
ГПК и чл. 26 от ЗЗД.**

В изпълнение на правомощията си по чл.130 ГПК за преценка на
допустимостта на иска съдът прецени, че в случая при наличието на спор от
страна на ответника, относно **допустимост на иска**. В случай, че според
договора за продажба на ТЕ ищецът продава ТЕ на Етажната собственост в
АС, а не на физически лица, поради което следва искът за парично вземане на
договорно основание следва да се счита за недопустим, като в противен
случай би бил нарушен чл. 26, ал. 2 ГПК и би било налице предявяване от
свое име на чужди права пред съд, а това от своя страна също така влече и
неоснователността на исковете, както за главница, така и за мораторна и и
законна лихва. В исковата молба ищецът е посочил, че ответникът е клиент
на ищеца като собственик на основание чл. параграф 1 т.2 от ЗЕ. По
отношение на претендирано облигационно отношение върху собственост е
конструкцията на чл. 153, ал. 1 вр с чл. 150, ал. 2 ЗЕ, съгласно който всички
собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна
собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно
самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да
монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на
отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при

условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3.

Монтиране на средства за дялово разпределение само по себе си не води до облигационно отношение, средство. От друга страна монтирането на ИРРП трябва да е съобразено със законодателството – БДС ЕН 834. Както се установява, в исковата молба на стр. 2, абзац 1 ищецът е посочил, че става за въпрос за битов клиент съгласно т. 2а от ДР на ЗЕ. Съгласно тази разпоредба "битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. В националното ни право е изяснен въпросът относно понятието договор и договор под общи условия още от 1950 г в ЗЗД/ чл. 8 и чл. 16/ както и в ТЗ - чл. 298. Тези понятия се потвърждават като правилни и в приетата Д 2011.83 чл. 6 и чл. 7 транспонирана в чл. 147а в ЗЗП - който е специален закон на две основания – преследва специална цел – защита на по – слабата страна в правоотношението потребител – продавач и регулира тесен кръг обществени отношения – едната страна е потребител, а другата продавач или доставчик. Конструкция чл. 153, ал. 1 вр с чл. 150 , ал. 2 ЗЕ не само задължава едно лице, което притежава имот в режим на етажна собственост да е „клиент”, а би трябвало потребител, на топлофикационното предприятие въпреки волта му, но и при физическа невъзможност да ползва услугите на топлофикационното дружество –отопление на имот, отопление на общи части и БГВ. Това се дължи на факта, че не се прави разлика между вещно право по чл. 41 от ЗС – задължение да се поддържа съсобствена вещ в състояние, в която да се ползва съгласно предназначението и облигационно право – правото на всеки съсобственик на вещта да я ползва съгласно предназначението и. Никой не може да задължи един съсобственик да ползва или не своя съсобствена вещ съгласно предназначението и. Очевидно е, че няма писмен договор, чрез който ответницата да е изразила насрещно на ищеца волеизявление, в исковата молба не е посочен правопораждащия договорното отношение юридически факт, като основание за изпълнение на чл. 127, ал. 1 ,т. 4 от ГПК и абсолютна предпоставка за нейната допустимост. С оглед на факта, че се касае за потребителски договор от разстояние между два равноправни частни субекти е задължителна писмена /арг. на чл. 149, ал. 1. т.6 от ЗЕ/. Изрично трябва да е посочена датата на сключване на писмения договор и предметът му, което следва от правни норми съдържащи се в чл. 38, от точки 1 и 2 до и

чл. 49 ал. 1 точки от 1 до 8 включително от Наредба за топло снабдяването 16-334, като в тоози смисъл л е и т. 61 от Решение от 05.12.2019 г по обединени дела по С -708/17 г и 725/17 г на СЕС. В ИМ е посочено, че ищецът е доставял ТЕ без да е конкретизирал за каква услуга става дума. По принцип ТЕ е родово определена вещ и тя трябва да бъде конкретизирана. Искът е недопустим, тъй като ищецът твърди, че е доставил топлинна енергия до абонатната станция т.е **до всички живеещи в блока и ползващи поне една услуга на доставчика на ТЕ**, а не конкретно до ответницата по делото, която при това с оглед горното **не се явява потребител на горплинна енергия от дружеството**. С оглед горното поради недопустимостта на исквете, следва производството по делото да бъде прекратено.

Съгласно чл. 78, ал. 4 от ГПК ответника има право на присъждане на разноски и при прекратяване на производството по делото. В отговора на исковата молба е налице претенция за заплащане на разноски – адвокатско възнаграждение за един адвокат по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 и 3 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица, а съгласно чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на роднини, близки или на друг юрист. В процесния случай процесуалния представител не е уточнил по коя от двете хипотези е процесуален представител, но това не е от особено значение, тъй като житейски не е изключено лицето, което получава безплатната адвокатска помощ и съдействие да има едновременно качеството и на материално затруднено лице по т. 2, и на роднина, близък или друг юрист по т. 3. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение, като съдът определя възнаграждението в размер не по –нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА и осъжда другата страна да го заплати. Общия размер на исквете по делото възлиза на сумата в размер на 364, 97 лева. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес при материален интерес до 1 000 лева адвокатското възнаграждение възлиза на

сумата в размер на 400 лева. Съгласно чл. 7, ал. 7 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за защита в производства за обезпечаване на бъдещ иск, в производства по издаване на изпълнителен лист по чл. 405, ал. 3 и 4 ГПК и в производства за издаване на заповед за изпълнение възнаграждението се определя по правилата на ал. 2 на базата на половината от стойностите на претендираните суми. Половината от претендираните суми възлиза на сумата в размер на 182, 49 лева, която тя попада отново в хипотезата на чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което и за защитата по заповедното производство по ч.гр. д. 40571 по описа за 2022 г. на СРС се дължи адвокатско възнаграждение в минималния размер от 400 лева. Следователно общия размер на разноските, на които има право процесуалния представител на ответницата възлиза на сумата в размер на 800 лева.

Водим от горното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА на осн. чл. 124, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 130 от ГПК и чл. 26 от ЗЗД производството по гр. д. № 20071 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, поради **НЕДОПУСТИМОСТ НА ИСКОВЕТЕ**, предявени от „**Топлофикация С** ” ЕАД, с ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление гр. С, ул. „Ястребец ” № 23 Б, представлявано от А А – изпълнителен директор, против И. П. М. с ЕГН *****, от гр. С, АДРЕС.

ОСЪЖДА „**Топлофикация С** ” ЕАД, с ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление гр. С, ул. „Ястребец ” № 23 Б, представлявано от А А – изпълнителен директор, да заплати на адвокат Д. Ц. С. от АК – Враца, със служебен адрес гр. С, ул. "Верила" № 1, офис 3, сумата в размер на 800 /осемстотин/ лева, представляваща направените по делото разноски, на осн. чл. 78, ал. 4 от ГПК, както следва – 400 лева по настоящото дело, определени на осн. чл. 38, ал. 1,

т. 2 и 3 от ЗА, и чл. 38, ал. 2 от ЗА, и чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и 400 лева по по заповедното производство по ч.гр. д. 40571 по описа за 2022 г. на СРС , определени на осн. чл. 38, ал. 1, т. 2 и 3 от ЗА, и чл. 38, ал. 2 от ЗА, и чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и чл. 7, ал. 7 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

След влизане в сила на настоящото определение препис от същото да се приложи по заповедното производство по ч.гр. д. № 40571 по описа за 2022 г. на СРС и да се докладва за обезсилване на заповедта.

Определението подлежи на обжалване в едноседмичен срок от съобщаването му на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____